

Hvorledes Niels lærte at opføre sig pænt.

Hej, Doktor din sjover! hvor har De fået den hest fra? råbte Niels Hansen, idet han kom løbende hen til sin fader og Dr. Morris, som en aften stod uden for lågen og talte sammen.

Nå – er du nu også blevet en sjover min lille ven! Denne hest fik jeg ovre på den anden side af åen. Har du måske set den før? svarede den gamle læge venligt, lidet anende, at han selv bar en del af skylden for drengens mangel på god opførsel ved at tiltale ældre personer på en sådan måde.

Da lægen var gået, kaldte Hr. Hansen Niels hen til sig og sagde:

Niels, sagde moder ikke til dig i aftes, at du ikke må sige din sjover, når du møder folk?

Niels slog øjnene ned, thi han huskede det godt og sagde derfor også:

Jo, fader.

Men hvorfor sagde du det så til Dr. Morris for lidt siden?

Åh - jeg tror ikke, han bryder sig om, hvad jeg siger til ham.

Nej, jeg antager heller ikke, han bryder sig om det, men jeg gør, og jeg tror, at mor ville være bleven meget skamfuld, hvis hun havde hørt dig tale til lægen, som du gjorde; thi hun gør sit allerbedste for at lære dig at opføre dig pænt.

Jamen - der er jo så mange, mange, som siger din sjover, og jeg kan ikke gøre for det.

Ja, det er sandt nok, at mange benytter sådanne udtryk, men der er ingen grund, til at du skulle bruge dem, når man har sagt til dig, at du ikke skal. Man må også huske på, at voksne mennesker kan sige ting til hinanden, som det ville være meget upassende for en dreng at sige til en mand. Nu må du være meget forsigtig og tale mere hensynsfuldt, når du træffer nogen. Medens Niels legede tænkte han, fordi jeg er den eneste dreng, har

min mor sat sig for, at hun vil gøre mig lige så god som Marie, og derfor tillader hun mig ikke at sige noget, der ikke er pænt.

Jeg er sikker på, at det ville være ganske anderledes, hvis hun havde en fem-seks drenge omkring sig. Jeg formoder, det alt sammen kan være godt nok for piger og damer, men pyt! Jeg kan virkelig ikke være en kone! Jeg er bare en dreng. Jeg tror slet ikke, jeg vil besvære mig med pæn opførsel, således som piger gør.

Nu, da der ingen skole er, har jeg sandelig andet at bestille end at lære opførsel og den slags. Og så trak han af sted med sin ged og glemte alt andet.

Gang efter gang undlod Niels at give agt på, hvad der blev sagt til ham, og hver gang fik han en passende irettesættelse. Men det syntes, som om han slet ikke kunne lære at opføre sig ordentlig. Grunden var den, at han ikke ønskede at lære det.

En morgen sagde hans mor til ham:

I dag venter jeg tante Ella og onkel Alfred, og nu må du passe på, Niels, medens de er her, og ikke opføre dig som en uartig dreng, der slet ingenting ved. Især ønsker jeg, at du skal opføre dig pænt; for Onkel Alfred er fremmed her og vil slet ikke kunne forstå dig; og når han ser, at du er uartig og uhøflig, vil han også få et dårligt indtryk af din os. Ser du, lille Niels, det er jo også i din egen Interesse, at andre kommer til at holde så meget af dig som muligt. Din onkel og tante bor så langt herfra, at det kan vare længe, før de atter får dig at se.

Jeg vil virkelig meget gerne se min ny onkel Alf, men jeg håber da ikke, de bliver her længe, for det er så kedeligt, at man skal være bange for at sige din sjover og gøre, hvad man har lyst til.

Hør, sig nu ikke onkel Alf! Det ved du jo så godt, at du ikke må. Sig onkel Alfred, men sig det ikke for ofte. Og hvis du vil lave støj, så kan du lave alt det spektakel du vil uden for huset; men jeg vil ikke have, at du skal tale, når andre taler, og du må endelig ikke sige dem imod, ligegyldigt

hvad de siger.

Godt, jeg vil forsøge, lovede Niels.

Men ak, det løfte blev kun ét iblandt den store mængde løfter, Niels havde givet i løbet af mange måneder. Han brød det lige så let, som man bryder et strå.

Tante Ella og hendes Mand, der var Forstander på en stor Højskole, fik meget snart øje på de slette sider hos Niels.

Atter og atter gjorde han netop det, som hans moder havde pålagt ham ikke at gøre, og var i det hele taget i en ganske hensynsløs grad ulydig.

Den sidste dag, de var på besøg, kom nogle af onkel Alfreds meget gode Venner, som boede ved en sø omtrent fem kilometer derfra. Hr. og Fru Hansen skulle ledsage dem, og Niels havde sat sig for, at han ville med. Da hans moder gik ind i sit værelse for at gøre sig færdig, fulgte Niels efter og tiggede hende om endelig at tage ham med.

Nej, Niels, sagde hun meget bestemt, jeg tager dig ikke med nogen steds, før du har lært at opføre dig, som det sømmer sig en dreng i din alder. Gå nu ind i spisestuen og bliv der, indtil vi er færdige til at tage af sted, og så kan du gå ned til bedstemoder og blive der til klokken fire.

Han vidste, det var til ingen nytte at gøre indsigelser, hvorfor han gik ind og satte sig i spisestuen. Han var meget fornærmet og bitter og kastede sig ned på de bløde puder i sofaen for at fælde et par tårer. Kort efter hørte han nogen tale sagte på verandaen lige uden for vinduet. Det var tante Ella, som sagde:

Jeg ved, det ville glæde dem begge så meget at være med på køreturen i dette dejlige vejr.

Selvfølgelig ville det glæde dem, sagde onkel Alfred, og jeg ville også synes meget godt om at have dem med; men hvad ville de tænke om Niels? Han er bestemt den mest uopdragne unge, jeg nogen sinde har set.

Niels ventede ikke for at høre mere. Han listede sig stille ud og sagde til kokkepigen i køkkenet:

Vær så venlig at sige til moder, at jeg ikke ventede, men at jeg er gået til bedstemoder.

Hele den dag var han så stille og venlig, at bedstemoder bleven hel bekymret og sagde:

Jeg har aldrig set noget lignende. Enten må drengen være syg, eller også er der sket noget med ham.

Dette noget var allerede sket, men bedstemoder vidste ikke om det. For første gang i sit liv følte Niels sig skamfuld over sig selv. Hele den lange, lange dag gjorde han et bestemt løfte, som han siden ikke med vilje brød, om aldrig at foretage sig noget, der kunne gøre ham selv eller nogen anden skamfuld.